

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Institutiones Qvintvplicis Theologiæ - Positivæ videlicet, Asceticæ,
Polemicæ, Speculativæ, & Moralis complectens, Unà cum Appendice
Methodum compendiarum reformationis Ecclesiasticæ à Concilio
Tridentino factæ continente

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1679

§. 5. De Motivis ex personarum, quæ Catholicam Fidem vel prædicârunt,
vel susceperunt, qualitate petitis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48233](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48233)

efficacissimum medium ad fidei lux dogmata illibata conser-
vanda; atqui tale medium sola habet Catholica Religio, ergo
illam solum ut veram agnoscere & amplecti decet. Major
propositio per se clara est, si enim Religio aliqua falsis doctri-
nis se misceri permitteret, hoc ipso vera Religio esse desine-
ret. Minor propositio ex probationibus numero priori factis
patet. Illatio est legitima. Firmior verò hic totus discursus
erit, si ex omnibus tribus hæcenus enumeratis motivis colle-
ctis sic formetur: Illa Religio meritò cæteris præferenda est,
quæ & fini Religionis est conformior, & efficaciora media ad
sui propagationem & conservationem à DEO accepit; atqui
talis est sola Catholica Religio, ergo &c.

§. V.

De Motivis ex Personarum, quæ Catholicam fi-
dem vel prædicârunt, vel susceperunt,
qualitate petitis.

I. Etiam hoc motivum, si bene perpendatur, non pa-
rum efficaciter censeri debet ad Catholicæ fidei veritatem per-
solvendam, quod quidem sic formari potest. Illa Religio &
fides meritò cæteris præfertur, quam sanctissimi quique, do-
ctissimi que viri ex motivo solius propriæ & alienæ salutis
procurandæ susceperunt, & prædicârunt, & non modò gra-
vissimis cruciatibus, sed ipsa etiam morte constantissimè obi-
ta defenderunt; atqui talis est sola Catholica Religio,
ergo &c. Major hujus discursus propositio ex eo videtur
clara, quòd, cum negotium hoc summi sit momenti, meritò
fides non omnibus sit adhibenda, sed multa in examen vo-
canda, & diligentissimè discutienda sint, præcipuè quis sit,
quæ fidei dogmata promulget, quibus moribus instructus, quo
in actu ductus, quo animo, quo fine fidem ipse susceperit,
aut promulgârit &c. neque enim credibile est, Christum, qui
ipse efficacissimum persuadendæ Evangelicæ doctrinæ mo-
dum adhibuit, dum cœpit facere & docere, id est, exemplo
docuit, quod verbis prædicavit, non eundem quoque in mis-
sione à se Apostolis & Doctoribus non pariter requisivisse. Mi-
nor autem propositio pariter per se manifesta videtur; quis
enim

enim nescit, quantâ Sapientiâ decorati fuerint SS. Patres, & Ecclesiæ Catholicæ dogmata suis scriptis tam copiosè illustrarunt, & tam potenter defenderunt? quis nescit doctissimos, & in omni genere literaturæ exercitatissimos viros etiamnum in nostra Catholica Religione reperiri? quis nescit, quàm plurimos ex doctissimis Hæreticis & Ethnicis ad nostram Religionem, ob solos veritatis agnitæ stimulos, & probabilitatis suorum minis & contumeliis transiisse? quis nescit, innumeros sanctos miraculis & sanctitate clarissimos in nostra Religione floruisse? sed & innumeros pro Catholica fide vitam per exquisitissima tormenta posuisse?

II. E contrario verò quis nescit, Authores hæresum peccatissimos homines fuisse, Lutherum Apostatam, Zwinglium Perrochum perduellem, Calvinum Canonicum exautoratum, quis nescit, eos, qui deserta Religione Catholica ad Hæreticorum castra transferunt, solo luxuriæ, libertatis, aut aliorum similis motivi impulsu transfugisse? quis nescit, quàm perniciosas & Sanctitati directè contrarias doctrinas illi tradiderint, videlicet DEVM esse peccati Authorem, hominem carere libero arbitrio, observationem legis esse impossibilem, nullam vim merendi inesse bonis operibus, per solam fidem in Christum atrocissima quævis scelera remitti, uxores debere esse communes, nullam copulam nisi cum Filia esse illicitam, fas esse uxores repudiare propter morositatem, sterilitatem &c. omnia opera esse reipsa peccata, usuram esse licitam, ex quibus doctrinis via aperta est ad summam libertinariam & gravissima peccata committenda, ita quidem, ut ipse Lutherus in colloq. mens. inter alia dixerit: sic corrodentur opibus, & opprimendis, expilandisque hominibus inveniunt nostri, ita student avaritiæ, furantur, prædantur sub Evangelii nomine, ut me pudeat. Calvinus verò in l. de prebendo dicit: Turba nostra tota est adeò sceelerata ac prodigiosa, ac belluina, ut nemo sana mente præditus de ea cogitare sine horrore possit? quis nescit, quàm infelici morte perique Hæresiarchæ obierint? Simon Magus, primus Hæresiarchæ nostræ Hæresiarcha, dum Romæ certamen cum sanctis Apostolis Petro & Paulo in conspectu Populi Romani, Imperatoris imperante suscepit, in aëra elatus, precibus coram Apostolorum dejectus, ac terræ allisus obiit. Montanus

Priscilla laqueo sibi mortem consciverunt. Arius cum Constantino in publicum Conventum, praesente ipso Imperatore Constantino, hilaris procederet, maximam hominum carerem stiparum, in via naturali necessitate compulsus ad aliam purgandam secessit, ibique divino supplicio correptus intestina effudit. Manes Manichaeorum primipilus vivus à Regem Persarum exustus est, quod pollicitus esset, se Filio illius sanitatem restitutum, & causa fuerit mortis illius visus. Ebron balnei improvisam ruinam oppressus est. Donatistae circumcelliones è turribus rupibus & aliis eiusmodi locis seipso precipitarent, aut aliam simili ratione mortem sibi consciverunt. Nestorius lingua vermibus corrosa obiit. Photius Auctor dissidii inter Latinos & Graecos exortus, à Leone Philoposo spoliatus omni dignitate, & in monasterium Armeniarum relegatus miserimè decessit. Marcus Ephesinus, qui Concilio Florentino semper obstetit, eructans ex ore stercore, dirisque Cruciatibus afflictus, interiit. Lutherus cum miserè lautè cenasset, ac latus somno se dedisset, eam nocte suffocatus, vel à Dæmone, vel, ut familiaris quidam ipsius, qui cum puer illi serviebat, testatus est, à seipso, miserè vitam perdidit. Oecolampadius & Carlostadius praecipui Lutheri optimi Discipuli noctu, dum dormirent, improvise sunt strangulati. Buccro animam agenti horrendus daemon adstitisse dicitur, qui eundem lecto turbavit. & effusus per cubiculum intestinis, Animam ad tartara avexit. Calvinus quatuor annis novem morbis dirissimis, videlicet cholica, dolore articularum, calculo, haemorrhoidibus, febre, astmate, hemiplegia, pishuita, sanguinis vomitione miserè excruciat, deinde à pediculis consumptus infelicissimè obiit. Zwinglius in praelio ducens agmen à Catholicis Helvetis interemptus, & combustus est; quae omnia Thomas Bozius de sign. Eccl. l. 23. c. 96. variorum Auctorum testimonio confirmat: simulque circa finem capitis plures, quam quadraginta sanctissimos viros Catholicæ nostrae Religionis enumerat, qui omnes integros Populos ad nostram Religionem traducerant, & omnes morte tam prodigiis, quam sanctitatis fama illustri obierunt. Quis ergo sibi persuadeat, DEVM magis eiusmodi nequissimis hominibus, quam doctissimis hisce, sanctissimis, fortissimisque viris ad propagandam Catholici-

cam fidem usum fuisse? quis non exosam & suspectam habet doctrinam, quam tot dissensionum, confusionum, & enormium vitiorum Authores tradunt? maximè cum ipse Lutherus in l. de abroganda missa dicat: Quoties mihi palpitavit tremulum cor, & reprehendens objecit fortissimum illud argumentum: tu solus lapis? tótne errant universi? tanta secula ignoraverunt? quid si tu erres, & tot in errorem trahas aequaliter?

CAPUT III.

QUA RATIONE CONTRA FRIGIDOS
HÆRETICOS PUGNANDUM SIT.

I. Quod olim, teste S. Luca c. 14. hominibus ad cenam magnam à se paratam multos invitanti evenit, ut scilicet licet omnes, quando à servo venire jubebantur, se se excusare cœperint; hoc ipsum etiam non rarò Theologo polemico ad cenam magnam in Catholica Religione præparatam invitanti contingere solet, ut scilicet & ipse audire cogatur: Villam emi, vel uxorem duxi, vel aliud impedimentum habeo: rogo te, habe me excusatum. Quare vel maximè etiam ad eandem pertinet, ut solida argumenta sciat, quibus frivolorum excusationes efficaciter refutare, & si quidem non omnino finem suum obtineat, saltem id efficere queat, ut, ubi inanitatem suarum excusationum ipsis ostenderit, dicere illi quando de iis coram Supremo Judice possit, quod Christus Joan. 15. de Judæis dixit: *Si non venissem, & locutus fuissetis, peccatum non haberent; nunc autem excusationem non habent de peccato suo.* Quænam autem sint excusationes illas, quas afferre plerumque solent frigidi Hæretici, & quomodo sint refutandæ, hoc capite pro instituto breviter ostendetur.

§. I.

De prima excusatione frigidorum Hæreticorum.

I. Prima excusatio eorum, qui veritatem quidem Catholicæ Religionis cognoverunt, sed eandem tamen ad amplecti tergiversantur, est, quod nostra Religio ab omni